



ת"פ 64645/06/18 - מדינת ישראל נגד אוריאל לבייב - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

14 יוני 2020

ת"פ 64645-06-18 מדינת ישראל נ' לבייב
בפני כב' הסגנית נשיא נגה שמואלי-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רחלי חג'ג' - שמיר ועו"ד רפי עמוס - נוכחים
נגד

הנאשם

אוריאל לבייב - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד שרון גלילי - נוכח

מזר דין

הנאשם:

אני מצהיר שאין בידי רישיון נהיגה להפקדה.

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של **נהיגה פוחזת ברכב** לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ו**נהיגת רכב בהיות הנהג שיכור** לפי סעיף 62 (3) + סעיף 39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961.
2. כפי הנתען בכתב האישום המתוקן, ביום 23.06.2018 בסמוך לשעה 18:30, בגן הלאומי באשקלון, ניגש הנאשם למר חסן אלאטרש, אזרח שהיה במקום (להלן: "המתלונן"), ודרש ממנו את רשת המנגל שהייתה ברשותו.
3. מיד ובסמוך לכך, ובשעה שהנאשם הבחין בשוטרים במקום, נכנס הלה לרכבו מסוג פורד ונמלט מהמקום.
4. בהמשך לאמור, בסמוך לשעה 18:40, נהג הנאשם בדרך ציבורית, מהפארק הלאומי לכיוון היציאה מאשקלון, באופן נמהר ורשלני שיש בו כדי לסכן חיי אדם, בכך שנסע אחורנית, עלה על המדרכה שהייתה במקום, האיץ מהירותו וגרם להולכי הרגל שהיו במקום לקפוץ לשולי הדרך.
5. בנסיבות המתוארות, דלק שוטר אחר הנאשם וכרז לו באמצעות מערכת הכריזה פעם אחר פעם לעצור, וזאת ובעוד חלון רכבו של הנאשם פתוח. אולם, הנאשם התעלם מבקשותיו של השוטר והאיץ את מהירות נסיעתו והמשיך בנסיעה פרועה בדרך הציבורית.
6. במעשיו האמורים, עשה הנאשם בכוונה מעשה שיש בו כדי להכשיל את השוטר ונוסעים שהיו במקום, כשהם ממלאים תפקידים לפי חוק.
7. במעמד האמור, ניגש השוטר לנאשם וביקש ממנו לצאת מרכבו, ואולם הנאשם סרב לכך.
8. במעמד האמור, פתח השוטר את דלת רכבו של הנאשם, הכניס את פלג גופו העליון וניסה למשוך מתוכו את הנאשם, שבנסיבות אלו לחץ על דוושת הגז וניסה להימלט מהמקום.
9. במעשיו האמורים לעיל, נהג הנאשם ברכב, בהיותו שיכור ותחת השפעת אלכוהול במקום ציבורי, כאשר בדוגמה של אוויר נשוף נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף הינו 1204 מיקרוגרם, כמות העולה על הכמות הקבועה בחוק.



10. ביום 20.11.2018, הודה והורשע הנאשם בכתב האישום המתוקן, תוך שהוסכם בין הצדדים כי המאשימה תגביל את עתירתה העונשית ל-10 חודשים מאסר וענישה נלווית, וכל זאת ובלבד שיוגש תסקיר חיובי בעניינו של הנאשם. כמו כן הוסכם, כי ככל שהתסקיר שיתקבל בעניינו של הנאשם יהא שלילי אזי התביעה תטען לעונש כראות עיניה.
11. בעניינו של הנאשם התקבלו **מספר תסקירים** ובסופם המלצה להשית על הנאשם ענישה בדמות צו של"צ, צו מבחן, מאסר מותנה וקנס כספי. בגופם של התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו של הנאשם, ההיסטוריה העבריינית שלו, הניסיונות הטיפולים הקודמים ועל ההליך הטיפולי שעבר הנאשם במסגרת התיק שבגינו הוא נותן את הדין כיום. מטעמים מובנים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתיחס בהמשך.
12. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** אשר התקבלה ביום 05.06.22020, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקר הדברים)

13. בא כוח המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם. כמו כן, הלה הפנה לפסיקה של בתי משפט שונים, ועתר לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 10 לבין 30 חודשים מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. לבסוף, נטען כי בהעדר הליך שיקומי אזי, יש להשית על הנאשם מאסר המצוי ברף הבינוני של מתחם העונש ההולם, מאסר מותנה ארוך ומרתיע, קנס, פיצוי, ופסילת רישיון נהיגה (בפועל ומותנית).
14. בא כוח הנאשם הפנה לכך שכתב האישום תוקן לקולא, כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע חרטה וחסך בזמן שיפוטי יקר. זאת ועוד, ההגנה הפנתה לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם ולכך שהלה אינו סובל היום מבעיית אלכוהול. ההגנה הציגה פסיקה מטעמה וחלקה על מתחם העונש ההולם שהציגה המאשימה ובקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין מאסר מותנה ושל"צ לבין מספר חודשים מאסר אשר יכול וירוצה בעבודות שירות. לבסוף, ובשים לב ליתר מאפייני החיוביים של הנאשם עתרה ההגנה להשית על הנאשם הענישה שהומלצה על ידי שירות המבחן.
15. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", טען שלמד את לקחו, כי כיום הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי, וביקש מבית המשפט כי יתחשב בו לעניין העונש.

דין והכרעה

16. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

17. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
18. **הערך החברתי המוגן** אשר נפגע בעצם ביצוען של עבירות **הנהיגה הפוחזת ברכב, והנהיגה ברכב בהיות הנהג שיכור**, הינו שלום הציבור, ביטחונו ושלומם של כלל המשתמשים בדרך (ראו, בהתאמות הנדרשות, רע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' מוראד אבו לבן, (08.05.2007); ורע"פ 665/11 עאלה אבו עמאר נ' מדינת ישראל, (24.01.2011)).



19. בשים לב לנסיבות שנלוו לעבירות שבוצעו, כפי שאלה יפורטו בהמשך, ובייחוד לאור טיבם ואופיים של מעשה הנהיגה הפוחזת, והנהיגה ברכב בהיות הנהג שיכור - סבורתני כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** הינה מוחשית.
20. בבחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, נתתי דעתי לכך, כי במנעד דרגות החומרה של התנהגויות שהעבירות בהן הודה הנאשם יכולות לחול עליהן, מצויים מעשיו ברף חומרה גבוה, וזאת ולו בשל הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, שעלולים היו לגרום לפגיעה בנפש, הן לשוטר והן לכלל ציבור המשתמשים בדרך - וכבר היו דברים מעולם. בהקשר זה לא התעלמתי מהנסיבות לחומרה שנלוו למעשיו של הנאשם, והכוונה בעיקר לכך שהוא נהג ברכב באופן פוחז ומשולל רסן ובפראות, נסע אחורנית, עלה על מדרכה שהייתה במקום, האיץ את מהירות נסיעתו וגרם להולכי הרגל שהיו במקום לקפוץ לשולי הדרך ולא שעה להוראות השוטר במספר הזדמנויות. לא זו בלבד, אלא שאת מעשיו עשה הנאשם בשעה שהוא שיכור ונתון תחת השפעת אלכוהול. מה עוד, ולחומרה, לא ניתן להתעלם מכך שבסופו של דבר, הנאשם העמיד את חייו של השוטר בסכנה עת לחץ על דוושת הגז וניסה להימלט ברכב בעוד פלג גופו העליון של השוטר בתוך הרכב - כל אלו מלמדים על כך שבאותה עת הוראות החוק לא היו נר לרגליו.
21. גם באופן כללי ייאמר, כי מקריאת פרק העובדות בכתב האישום מצטיירת תמונה שאינה מיטיבה עם הנאשם, כאשר הלה נוהג בבריונות בכביש ואינו מצליח לרסן את התנהגותו. ראו לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 10149/08 מדינת ישראל נ' מוסלמאן (24.03.2009): "**בפסיקה מקיפה ועקבית, שב וחזר בית משפט זה על הצורך לנקוט מדיניות ענישה מחמירה במיוחד ביחס לעבירות שעניינן נהיגה פרועה ונטולת-רסן בכבישי הארץ, המתבצעות תוך סיכון ממשי של חיי אדם - הן של נהגים אחרים בכביש, הן של הולכי רגל, והן של גורמי אכיפת החוק - הנועשות תוך התעלמות מכללי החוק והבטיחות, ומהוראות וציוויי הגורמים המופקדים על אכיפתם... בית המשפט אמר בהקשר זה: 'שעת חירום היא בדרכים, הואיל וכמעט בכל יום מצטרפות משפחות רבות למעגל השכול שנגרם בעטייה של נהיגה רשלנית. בנסיבות אלו, כשבתוכנו מסתובבים לא מעטים המעלים, ומדעת, את רף הסיכון בכבישים לשיאים שלא ידענו כמותם, מצווה בית המשפט להחמיר בענישה כדי לתרום את תרומתו לביעורו של נגע זה'** (ע"פ 2079/06 אבו עצא נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], 7.6.2006)).".
- (והדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
22. מנגד ולקולה, אתחשב בכך שהמדובר היה בפרץ עברייני אחד; שכברת הדרך שעשה הנאשם ברכבו אינה ארוכה; שמשכו של האירוע בכללותו היה יחסית קצר; ולכך שבפועל הסיכון לא התממש, לא נגרמה תאונה, ואף לא נגרם נזק כתוצאה מהמעשים, לא לגוף ולא לרכוש; וכי למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, בוודאי לא תכנון מוקדם ממשי.
23. כאן יוער, שעיון בכתב האישום המתוקן מעלה, כי סעיפי האישום אשר יוחסו לנאשם בסופו של דבר עושים עמו חסד במידה רבה, וזאת ביחס לפרק העובדות. שכן, בסעיפים 5 ו-6 בכתב האישום המתוקן מתוארים שני מעשי הפרעה לשוטר, עת בפעם הראשונה הנאשם לא שעה לכריזותיו של השוטר כי יעצור, ואילו בפעם השנייה, הנאשם לחץ על דוושת הגז וניסה להימלט מהשוטר, עת האחרון הכניס את פלג גופו העליון לתוך רכבו של הנאשם על מנת להוציא את הנאשם מתוך הרכב, אולם - עבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לא יוחסה לו בסעיפי האישום. יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו (ראו לעניין זה, רע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 594 (2006), ורע"פ 2581/14 אסף יקותיאל נ' מדינת ישראל, (12.02.2015), וע"פ 1997/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (29.08.2013)). משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות יהוו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.
24. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מעלה כי במקרים בהם דובר בנאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות של **נהיגה פוחזת ברכב, ובנהיגה ברכב בהיות הנהג שיכור, בדרך כלל**, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם עונשים בדמות מספר חודשים מאסר בעבודות שירות, וברף העליון מאסר בפועל הנע סביב 24 חודשים במקרים החמורים יותר (ראו למשל, ת"פ (שלום רמ') 27890-10-18 מדינת ישראל נ' רועי רייגאן (30.10.2019);



ת"פ (שלום ראש"ל"צ) 64144-09-17 **מדינת ישראל נ' משה קקזנוב** (16.07.2019); עפ"ג (מחוזי חי')
53493-07-17 **מוחמד מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (15.02.2018); פ"ל (תעבורה ת"א) 6856-06-17 **מדינת
ישראל נ' מרדכי חזקין** (24.01.2018); עפ"ג 67666-11-17 **שלומי כוכבי נגד מדינת ישראל** (17.04.2018);
ת"פ (מחוזי י-ם) 16917-07-16 **מדינת ישראל נ' סני זכאי** (25.09.2017); ת"פ (שלום טב') 21607-03-15
משטרת ישראל תביעות- שלוחת טבריה נ' עמאר חסן (05.06.2016); ת"פ (שלום ת"א) 12042-08-13 **מדינת
ישראל נ' אביעד שר שלום חממי** (08.06.2015); ת"פ (שלום נתניה) 53269-09-12 **מדינת ישראל נ' שגיר**
(31.03.2014).

25. כאן אציין כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו באי כוח הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות
המתבקשות. כך לדוגמא, בפסיקה אליה הפנה בא כוח המאשימה בע"פ 10476/09 **יוסף אבו סבית נגד מדינת
ישראל** (07.10.2010), המדובר בפסיקה ישנה אשר התקבלה עובר לתיקון 113 לחוק העונשין, כך שלא בהכרח יש
בה כדי ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת כיום (וראו גם דבריה של כב' השופטת ג' שלו בעפ"ג (מחוזי באר שבע)
21819-05-15 **יהודה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל**, (12.05.2015) ביחס לגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113, ואשר
ולא ברור אם כיום הם היו מתיישבים עם הוראותיו). מה גם שהנאשם שם הורשע בעבירות נלוות ובנסיבות חמורות יותר,
לאחר שהנאשם כפר בעובדות כתב האישום וניהל הוכחות בתיק. כך גם בכל הנוגע לפסיקה נוספת אליה הפנתה
המאשימה, ברע"פ 796/13 **עלאא רוישד נ' מדינת ישראל** (14.03.2013), שם בית המשפט הרשיע את הנאשם
לאחר ניהול הוכחות, תוך שהנאשם הורשע במספר עבירות נוספות מעבר לעבירות בהן הורשע הנאשם בענייניו. עוד
יצוין, כי בניגוד לנאשם שלפניי, הנאשם שם היה בעל עבר פלילי ותעבורתי עשיר.
26. כך או כך, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים לקולא או לחומרא מהמנעד שהוצג
לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שכן כידוע, הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה.
ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלואי נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)).
לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכותרות של העבירות גרידא וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו (ראו
והשוו: ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת
ישראל**, (05.05.2009)), ובכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם
ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ'
מדינת ישראל**, (25.06.2013)).
27. כללם של דברים, בשים לב לעקרון המנחה בענישה; לערכים המוגנים שפגעו ולמידת הפגיעה בהם; לנסיבות הקשורות
בביצוע העבירות; ולמדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי לקבוע כי **מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין מספר
חודשים מאסר בפועל, שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 20 חודשים מאסר בפועל, וכל זאת לצד פסילה
וקנס.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

28. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט
לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.
29. בעניין זה, נתתי דעתי בראש ובראשונה לעברו הפלילי של הנאשם (**ת2**) הכולל הרשעה אחת משנת 2018 בעבירת
התקיפה סתם, בגינה הושתו עליו עונשים בדמות מאסר מותנה וקנס. כמו כן לא התעלמתי מעברו התעבורתי של
הנאשם (**ת3**) הכולל ארבע הרשעות בין השנים 2014-2017 במגוון עבירות ובהן, נהיגה ללא רישיון נהיגה, נהיגה מעל
המהירות המותרת, רישיון רכב שפקע, ואי ציות לתמרור בגינן הוא נדון לעונשים בדמות קנס, התחייבות, ופסילה מותנית.
30. כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשם היה עצור בתיק זה במשך מספר ימים ובמשך תקופה נוספת שהה תחת תנאים
מגבילים. ברי כי המעצר או הליך המעצר איננו "מקדמה על חשבון העונש", אולם נדמה כי ניתן ליתן לדברים משקל
במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40יא(3) לחוק העונשין.



31. כן נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולפגיעה שעלולה להיגרם לו אם יושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לפגיעה הכלכלית הטמונה בכך, ולכך שהלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו. עוד ולקולה, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירות, מה שייתר את העדתם של המתלונן והשוטר ואף הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר.
32. כמו כן נתתי דעתי לאמור בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של הנאשם. וכך, ובתחילת הדרך העריך שירות המבחן כי בעניינו של הנאשם קיימים **גורמי סיכון** ובהם, קשייו מתחום השימוש לרעה באלכוהול, אשר להערכת השירות משפיעים עליו במסוגלותו לעמוד בגבולות; קשייו של הנאשם להכיר בבעייתיות כלשהי בהתנהלותו בחייו, כמו גם בתחום שתיית האלכוהול; ההתרשמות לפיה, על אף הצהרתו המילולית של הנאשם בדבר מודעתו לבעיית האלכוהול ממנה הוא סובל, ניכר כי הלה מתקשה להרחיב אודותיה ולהתגייס להליך של שינוי; ההתרשמות מקשייו הבולטים של הנאשם בוויסות דחפים ונטייה לאובדן שליטה; התנהגות תוקפנית ואלימה מצדו של הנאשם במקרים בהם הלה נתון תחת השפעת אלכוהול; וקשייו של הנאשם לעמוד בקשר טיפולי עם שירות המבחן. לאור הערכת השירות כי לנאשם **נזקקות טיפולית גבוהה בתחום האלכוהול**, סבר השירות כי נכון יהיה להפנותו ליחידה לטיפול בהתמכרויות לצורך אבחון וטיפול, ואולם, הנאשם התנגד לכך. משכך, שירות המבחן לא מצא להמליץ על ענישה שיקומית בעניינו של הנאשם והמליץ תחת זאת על ענישה בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות לצד ענישה נלווית (ראו התסקיר מיום 06.02.2019).
33. וכך, ובהמשך הדרך, הנאשם הגיע לפגישת אבחון אחת ביחידה לטיפול בהתמכרויות ולפיכך, עתר שירות המבחן לדחייה (ראו התסקיר מיום 28.03.2019).
34. בהמשך לאמור, הנאשם הגיע לפגישות נוספות ביחידה לטיפול בהתמכרויות לצורכי אבחון (בסכ"ה הלה נכח בשלוש פגישות), תוך שהגורמים הטיפוליים שם התרשמו כי לנאשם דפוס של שימוש מזדמן באלכוהול, ללא תלות או סבילות למשקה. משכך, הגורמים המקצועיים ביחידה להתמכרויות לא מצאו צורך כי הנאשם ימשיך בטיפול במסגרתם. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתמודד עם תחושת משבר ופגיעות על רקע משבר הגירושין שחוזה, דבר **שעלול להגביר את הסיכון לשימוש חוזר באלכוהול מצדו**. משכך, סבר השירות כי יכול והנאשם זקוק לתכנית טיפולית שתסייע בעדו לשמור על יציבותו כיום, ואולם, לאור העדר הקשר עמו, התקשה השירות לגבש עבור הנאשם תכנית ההולמת את צרכיו הטיפוליים. חרף זאת, המליץ השירות להשית על הנאשם ענישה הרתעתית וצופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה וקנס כספי (ראו התסקיר מיום 25.06.2019).
35. וכך, ובהמשך הדרך, מצין השירות כי להתרשמותו יהא נכון להשית על הנאשם ענישה שיקומית לאור העובדה כי הנאשם התגייס להליך האבחוני ביחידה לטיפול בהתמכרויות ומכך שהלה אינו סובל מהתמכרות לאלכוהול אלא אך עושה באלכוהול שימוש לרעה. עם זאת, מצין השירות כי להתרשמותו, **לנאשם קושי חוזר לעמוד בקשר עם שירות המבחן בקשר יציב ורציף ולהעמיק בנושא האלימות**. בסופו של תסקיר זה, ולאור העובדה כי הנאשם לא הגיע למפגשים לצורך תיאום עבודות של"צ ולאור העובדה כי הנאשם ביטא אמביוולנטיות באשר להשתלבותו בהליך שיקומי במסגרתם, הרי שהשירות התרשם **שהלה אינו בשל בשלב זה בחייו להתגייס להליך של שינוי** ולפיכך, המליץ השירות הפעם, על ענישה מוחשית בדמות עבודות שירות (ראו התסקיר מיום 24.09.2019).
36. ואם לא די באלה, הרי שבתסקירו המסכם, מצין השירות כי חרף המאמצים שערך השירות לבחון עם הנאשם את קשייו ביצירת קשר עם השירות ושמירה על קשר טיפולי, לאחר שהשירות שיקף בפני הנאשם את הכשלים שעלו לאורך הקשר שלו עם השירות, הלה התקשה באופן משמעותי לבטא תוכן שיסביר את המניעים לכך ולו במעט (הגם כי שיתף בכך שהוא נמנע משתיית אלכוהול ומסר כי לא עולים אצלו קשיים בפן זה). יחד עם זאת, סבר השירות כי לאור הצהרתו של הנאשם על כוונתו לבנות קשר מחייב עם שירות המבחן בעתיד, יהיה נכון להשית עליו ענישה חינוכית בדמות של"צ וצו מבחן (ראו התסקיר מיום 08.12.2019).
37. בסיכומה של נקודה זו ייאמר כי בסופו של יום הנאשם סרב ליטול חלק בהליכים שיקומיים, כך שאותו מוקד בעייתי וקווי אישיותו ותפיסת עולמו שעמדו ברקע לביצוע העבירות לא אוינו. הגם אם יתכן כי הנאשם נגמל בכוחות עצמו מהתלות באלכוהול, אזי, למרבה הצער, יוצא כי חרף הנזקקות הטיפולית שעלתה בעניינו **אף בתחום האלימות** - הדף הנאשם את היד שהושטה לו על ידי שירות המבחן (למעט השתתפותו בהליך אבחוני ביחידה לטיפול בהתמכרויות והשתתפות



- בשתי פגישות בשירות המבחן עובר לתסקיר האחרון שהוגש בעניינו). משכך, ובהיעדר הליך טיפולי או שיקומי של ממש, הרי עודנו מקנן החשש שמא הלה יחזור לעבור עבירות מתחום האלימות (ולו בכביש).
38. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה (4) 318, 313 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)). מה עוד, וכאמור, שירות המבחן המליץ בתסקיריו 3 המלצות שונות לעניין העונש הראוי להטיל על הנאשם. גם לגופו של עניין, אומר בזהירות הנדרשת, כי המלצתו (האחרונה) של שירות המבחן איננה עולה בקנה אחד עם האמור בגוף התסקירים, ולא כל שכן, עם חומרת העבירות המיוחסות לנאשם. כמו כן, הראיה לכך ששירות המבחן שם לנגד עיניו במקרה הנדון אך ורק את האינטרס האישי של הנאשם, הינה המלצתו העונשית שמרוחקת ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים מסוג זה, שיש בה משום התעלמות מוחלטת מכל יתר שיקולי הענישה (הדברים אמורים כמובן מבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של שירות המבחן, וברי כי השירות סוברני לבוא בכל המלצה עונשית שהוא ימצא לנכון).
39. עם זאת, וכידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דוד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)).
40. והרי שגם במקרה שלפניי, עסקינן בנאשם שמאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, השתלב בשוק העבודה והתעסוקה, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות. עם זאת, וכאמור, הנאשם לא השכיל לנצל בצורה מיטבית את ההליך הטיפולי במסגרת שירות המבחן כך שלא ניתן לומר כי שיקומו, יצדיק סטייה ממתחם העונש שקבעתי לעיל. ברוח הדברים האמורים יצוין, כי אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך (ואינני קובעת זאת), עדיין אין זה אומר כי בית המשפט בהכרח יסטה לקולא ממתחמי הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) לחוק העונשין - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב". הנה כי כן, על אף חשיבותו הניכרת, אינטרס השיקום איננו בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו ע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל**, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016)).
41. ודוק, בעובדה שהנאשם הביע נכונות לבנות קשר מחייב עם שירות המבחן, במסגרת צו המבחן שיושת עליו, יהיה גם יהיה כדי להביא להקלה בעונשו, ואלמלא הנאשם היה נמנע מלשוב ולהסתבך בפלילים משמעות הדברים היא שלילת לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריח.
42. ומן התם אל הכא, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו בגזר הדין, מצאתי כי במצבור הנסיבות שבתיק זה, ובייחוד בשים לב לתחילת שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן בהיבט הטיפולי; ליציבותו התעסוקתית; לעובדה כי מאז האירוע שבמוקד כתב האישום לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים; לנסיבות חייו של הנאשם ובכלל זה לגילו; וליתר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות - ניתן בזו הפעם להשית עליו ענישה המצויה ברף הנמוך של המתחם אשר נקבע על ידי.
43. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. 6 חודשים מאסר שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו. הנאשם יחל בביצוע העבודות ביום 23.08.2020, אלא אם כן הממונה על עבודות השירות יודיעו אחרת.**
- בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 05.06.2020, הנאשם יבצע את עבודות השירות בבית החולים "ברזילי",



בכתובת: ההסתדרות 2 באשקלון בימים א'-ה' על פי טווח השעות המותר על פי חוק העונשין.
על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר ביום 23.08.2020, בשעה 08:00 במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.
מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק גזר הדין בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שלוש שנים מהיום הנאשם יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.

ג. קנס בסך 4,000 ₪ או 40 ימי מאסר תמורתו.

הקנס יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה והיתרה תושב למפקיד/ה.

ד. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

ה. לאור הצהרתו של הנאשם כי אין בידו רישיון נהיגה להפקדה, אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה וזאת למשך 24 חודשים החל מהיום.

יובהר, כי אין צורך שהנאשם יפקיד רישיון נהיגה במזכירות בית המשפט.

ו. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 6 חודשים, וזאת על תנאי שלא יעבור כל עבירה בניגוד לפקודת התעבורה במשך שנתיים מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ב סיוון תש"פ, 14 יוני 2020, במעמד הצדדים.

החלטה

רשמתי בפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום כ"ב סיוון תש"פ, 14/06/2020 במעמד הנוכחים.



נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא